

33. ne v mezidobí, 15. 11. 2020

Texty:

Sof 1, 7. 12-18

1 Tes 5, 1-11

Mt 25, 14-30

Modlitby:

1/ Dobrý Bože, modlíme se za pacienty nemocné chorobou Covid 19. Prosíme tě za lékaře, sestry a další pracovníky a dobrovolníky, kteří je léčí a starají se o ně. Děkujeme za všechny uzdravené a za naději, kterou dostáváme, když o takových případech slyšíme. K Tobě, Bože, voláme!

2/ Prosíme za obyvatele arménské národnosti, kteří prchají z území v Náhorním Karabachu do Ázerbájdžánu po uzavření míru. Tito lidé ztratili své domovy a mnozí z nich v uplynulých několika týdnech také své blízké, kteří padli ve válce o toto území. Pane, tolik lidí na světě trpí způsobem, jaký si ani nedokážeme představit! Myslíme na ně a prosíme o tvou pomoc a blízkost! K Tobě, Bože, voláme!

3/Myslíme, Bože, na ty, kdo stojí na své životní křižovatce a hledají další cestu. Naléhavě potřebují tvou pomoc. Prosíme za osamělé, kteří by rádi našli svého životního partnera, na bezdětné manžele toužící po dítěti, na ty, kdo ztratili práci nebo zažívají velké těžkosti ve svém zaměstnání. Modlíme se za všechny zklamané a nešťastné, kteří by se rádi nadechli, pocítili v životě lásku, štěstí, prožili radost. Dotkni se jich, Pane, svým životodárným Duchem. K Tobě voláme!

4/ Bože, nedokážeme pochopit, proč musí tento svět opouštět mladí lidé, kteří odcházejí od svých nejbližších, často malých dětí. Myslíme na mladého člověka, který zemřel, na jeho rodinu. Bože, buď milostiv jemu i jeho blízkým! K Tobě voláme!

Milé sestry a milí bratři!

Podobenství o družičkách nám připomnělo, že čas příchodu Páně nemusí nastat hned, proto je potřeba počítat se zásobou oleje do lamp. Pro život víry to znamená bdělost a vytrvalost, neboť ještě nejsme u konce a chvíle, kdy Ženich přijde a otevře dveře do svatební místnosti, může být hodně daleko.

Evangelium této neděle přináší další z řady podobenství o posledním soudu. Opět tu máme velmi symetrický příběh s dobrým a špatným příkladem. Dobrý příklad je znásoben, špatnému se zase v závěru věnuje mnohem více pozornosti než dobrým příkladům. Symetrie zůstane zachována! Díky ní zjistíme, že nezáleží na velikosti toho, co opatrujeme, ani na množství měřitelných výsledků, ale na způsobu, jakým se svěšené věci ujímáme, jak s ní zacházíme.

Podobenství je opět zaměřené do budoucnosti. Ten, kdo svěřil služebníkům jmění, se bude ptát, co se stalo s jeho hřivnou. Příběh chce tedy zasáhnout ty, kdo snad propadli klamnému pocitu, že je čas příliš krátký, a tak nestojí za to cokoliv podnikat! Věrné čekání, naplněné poctivou prací, se staví proti myšlence, že je Kristův příchod přede dveřmi a musí nastat brzo, anebo je natolik vzdálen, že se ho nemusíme dočkat nikdy!

Tak, jako v jiných podobných příbězích, se i zde počítá s návratem pána. Majitel, jenž odcestoval, je oblíbeným motivem mnoha podobenství. Vystihuje naši situaci, kdy žijeme před Bohem, který tu jaksi není, jsme odpovědni někomu, kdo zdánlivě nezasahuje, ale o němž věříme, že bude jednou žádat účty.

Majetek, který pán v podobenství svěřuje třem služebníkům, je poměrně veliký. Pokud počítáme, že denní mzda dělníka činila jeden denár, bylo třeba na nejmenší částku pracovat šestnáct let a na pět hřiven dokonce osmdesát! Ani jedna hřivna nebylo málo peněz!

Služebníci mají od počátku rozdílné podmínky pro svou službu a zřejmě se od nich nebude očekávat stejný výsledek! Pán respektuje jejich individuální možnosti i jejich svobodu, nepředepisuje, jakým způsobem mají s hřivnami zacházet. Jeho počínání je odvážné a je třeba konstatovat, že služebníkům důvěřuje. Z jeho strany je vlastně riskantní svěřit jim hotovost! Vystavuje se tak mnohem většímu riziku, než kdyby jim na příklad svěřil pole nebo domy! Služebníci se svěřeného úkolu ujmou různým způsobem, jak se ukáže záhy. (14b-15)

První dva dosáhnou stoprocentního zisku a jsou tedy úspěšní. Oba mají obchodního ducha, nebojí se podnikat a jejich odvaha se jim vyplatí. Pán na jejich adresu nešetří chválou a také štědře odměňuje. (16-17) Třetí služebník představuje typ velmi konzervativního a opatrného podnikatele, který vlastně ani nepodniká. Počíná si jako pracovník úschovny, který chce v pořádku vrátit majiteli svěřenou hřivnu. Jeho prioritou je zabezpečit a ochránit pánův majetek. (18)

Poslední fází příběhu je účtování. Zmínka o dlouhém časovém úseku připomíná naléhavý aspekt z ostatních podobností. Zde znamená jen tolik, že bylo dost času na to, aby ti, kteří chtěli podnikat, to skutečně mohli dělat a aby to stálo za to. (19)

Pán štědře odměňuje ty, kdo dobře hospodařili. Deset hřiven, představujících 170 let života a práce obyčejného dělníka, s přehledem označí za jakési „málo“, malé jmění, na němž dělník osvědčil svou věrnost. Zaslouží si tedy, aby byl povýšen a aby mu byl svěřen složitější a důstojnější úkol. S výhledem na Pánův příchod na konci věků se mu nabízí místo po jeho pravici. Snad ještě výmluvněji než takto projevená důvěra Pána vypovídá o nebeské odměně zmínka o radosti: „Vejdí v radost svého Pána.“ (21 b)

Ani druhý služebník neodejde s prázdnou. Jeho dvě hřivny vynesly jiné dvě. Pán je spokojený a služebnickovu věrnost a pracovitost opět štědře odmění. Také na něj čeká povýšení a přebývání v radosti jeho pána. (23 b) Vlastně se v případě druhého služebníka nic nezměnilo. Průběh a hodnocení jeho práce byly stejné jako u prvního služebníka. Důležité je, že oba se svěřenou hřivnou podnikali podle svých možností.

Třetí služebník nepřistupuje k pánu směle, ale sklesle, jako by pohlédl do tváře smrti, která je tvrdá a neúprosná, sklízí, co nezasela, bere, co nedala. Vlastně nedává nic a bere úplně všechno! (24)

Služebník přiznává, že jeho ambicí nebylo rozmnožit majetek pána, protože mu na jeho blahu vlastně vůbec nezáleželo. Ve strachu skryl jeho jedinou hřivnu, kterou mu pán svěřil, a nyní mu ji vrací. Nechce mít dále nic společného ani s hřivnou, ani s jejím majitelem. (25) Ukazuje se, že měl o svém pánu jistou představu a podle ní také jednal.

Třetímu služebníkovi je nakonec věnováno nejvíce pozornosti a vysvětlování. (26-30) Z podnikatelského hlediska byl tento člověk opatrný, možná až příliš. Natolik se bál, že o svěřenou hřivnu přijde, že se raději o nic ani nepokusil. Z náboženského pohledu šlo o jakéhosi strážce tradic, který zapomněl, že tradice může zůstat živá jen tehdy, když je tvůrčím způsobem interpretována. V opačném případě přestane být životodárná. Svět, před nímž chtěl služebník hřivnu ochránit, z ní měl být obohacen, ale vůbec se k ní nedostal. Byla před jeho zhoubným vlivem pečlivě ukryta pod zem. Anebo tento služebník připomíná tak mnohé nositele křtu, kteří si pečlivě uložili svůj křestní list do šuplíku mezi ostatní cenné dokumenty. Ani je nenapadlo, že jde o pouhý začátek, který má mít své pokračování! Při konečném účtování předloží tito lidé svému Pánu tento křestní list? Co dělali od chvíle, kdy křest přijali, až do okamžiku, kdy potvrzení o křtu svému Pánu předloží? Jsou snad hrdi na to, že ho také mají? Pán, který se vrátil, cituje staré pravidlo hospodaření, že „peníze dělají peníze“. Kdo se jím neřídí, přijde i o to, co má.

Boží království je jako hřivny, které nám Pán svěřil. Pokud je zakopeme pod zem, jako bychom ztratili i to, co jsme měli na začátku! Amen.